

Davant les maniobres de l'enemic ENFORTIM LA UNITAT COMBATENT

per Pere ARDIACA

JUST havíem passat la frontera el 1939 que el nostre secretari general, company Joan Comorera, feia l'afirmació rotunda que « el P.S.U. no seria mai un partit d'emigració ». Haver començat a seguir complint aquesta consigna és un gran honor per al nostre Partit, millor dit, d'aquella part del Partit que es troba a l'emigració. Els militants del Partit Socialista Unificat de Catalunya ens hem considerat sempre combatents de la causa per la qual varem lluitar durant trenta dos mesos, per la qual varem haver de sortir de Catalunya: la República democràtica i les llibertats nacionals de Catalunya. Després, cents de militants, han tornat a Catalunya, però no com homes vençuts, sinó com militants destacats que han meregut del Partit la confiança i l'honor d'anar al país a organitzar la lluita interior, a desenrotllar-la desafiant el terror falangista. Hi han anat com combatents, entrant-hi clandestinament i comportant-se com herois aquells que han caigut sota la grapa dels botxins franquistes. Els que restem a l'emigració no vivim pendents de tal o tal altre millorament particular, sinó del desenrotllament de la lluita a l'interior i del moviment democràtic mundial en ajut de la nostra causa. La nostra obsessió constant és ajudar per tots els mitjans possibles els primers i influir tot el que podem en el segon. Quan la lluita contra el feixisme ho ha exigint, els homes i dones del P.S.U. han sabut complir llur deure, en el qual han excel·lit els companys de França.

Afirmant això que la majoria de l'emigració constata i ens concedeix honestament, reconeixem que molts altres catalans, homes i dones dels diferents partits i organitzacions de Catalunya han fet altre tant. I el mateix diem dels homes i dones dels diferents partits i organitzacions dels altres pobles d'Espanya.

Es justament perquè la massa de l'emigració catalana i republicana s'ha mantingut en el seu conjunt fidedi i digna, que Franco i Falange han sostingut contra ella una escorça constant, primer recolzant en les bandes hitlerianes que ocupaven França i avui, recolzant fonamentalment en l'imperialisme nordamericà i els seus agents. Durant l'ocupació de França pels hitlerians, la policia falangista s'emportà per assassinar-lo a Catalunya Lluís Companys i d'altres, mentre en gran nombre eren assassinats a França mateix o emportats a morir a Alemanya.

Després que França ha estat alliberada Franco es posà pell de corder i anuncia constantment amnisties i oblit amb la finalitat d'atreure els exiliats, volent liquidar una emigració l'existència de la qual, pel fet de constituir una afirmació de la voluntat republicana dels nostres pobles, és una acusació permanent contra el seu règim terrorista, és una crida constant a la consciència democràtica dels pobles lliures.

Franco no ha estat sol en aquesta tasca. En la mesura que els imperialistes nordamericans van imposant a Espanya el domini econòmic i polític que Franco els facilita és també més directa la seva acció, tantost sinuosa, tantost brutal, contra l'emigració republicana espanyola. Els agents enviats per Franco enllacen i combinen la seva activitat amb la dels agents de l'imperialisme.

Prieto fou enviat especialment per a trencar el fort moviment d'unitat que es desenvolupava entorn del Govern Giral, el qual havia aconseguit grans èxits en el camp internacional i que constituïa un estímul i un ajut creixent al desenrotllament de la lluita i de la unitat a l'interior. Amb pretesos plans de solució immediata, Prieto ha aconseguit en bona part el seu veritable pla de dividir i desmoralitzar l'emigració, de paralitzar l'ajuda que aquesta aportava a la lluita interior. En el camp català han realitzat aquesta tasca fonamentalment Terradellas, Pi Sunyer i Humbert Torres des del Directori d'Esquerra Republicana, corejats per un grupet de neo-feixistes pretenciosos que els envolten. Els han acompanyat els grups faistes que, monopolitzant l'anagrama de la C.N.T. practiquen una política antirepublicana i pro-falangista que els obrers cenetistes conscients i honrats abominen. El Directori d'Esquerra i « La Humanitat » han propagat ja el « possible » perdurabilitat de Franco i amb aquest motiu han estimulat la renúncia i la capitulació, el retorn a Catalunya amb passaport franquista i aval falangista, com a claudicants, com a vençuts. I encara s'ha volgut crear la il·lusió que els que retornarien d'aquesta manera al país podrien prestar un servei a l'Esquerra Republicana. Es, però, ben clar que qui torna al país d'aquesta manera no podrà ésser mai altra cosa que un presoner de Franco si no esdevé quelcom pitjor, un agent de la Falange. I és per a realitzar aquesta política de lliurament, de divisió i de renunciament que alguns dirigents d'Esquerra han emprat la campanya anticomunista contra el P.S.U. i s'han situat al costat de les bandes trotsquistes i dels faistes tipus García Pradas i Ester Borràs, predicadors entre l'emigració republicana de la guerra imperialista contra la U.R.S.S., les noves democràcies, i el moviment democràtic internacional, instigadors de la lluita personal contra els comunistes, coincidents amb el que fan Franco i la Falange al país.

Avui ja es poden donar compte que una tal conducta els apropa cada dia més a Franco, però els divorcia de la massa honesta de l'emigració i del nostre poble, compresa la gran majoria de militants d'Esquerra. Republicana de fora i dins de la nostra pàtria que, autènticament catalans i republicans com ho és el P.S.U., no admeten orientacions de lluita contra els comunistes, sinó que volen estar junt amb nosaltres en la lluita comuna contra els enemics de Catalunya, els bandits franco-falangistes. També reaccionen així els obrers de la C.N.T. que contribueixen en el país a organitzar Comitès d'Enllaç P.S.U.-U.G.T.-C.N.T., o que se sumen en l'emigració als moviments d'unitat antifranquista.

(Passa a la pàg. 2)

Lluita

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI-Num 167-Preu 10 fr. - 25 d'agost del 1948-Redacció i Administració: 33, rue de la Grange-aux-Belles, Paris (X^e)

El 19 de juliol a Can Girona, de Barcelona

Les banderes de la República catalanes i proletàries van volejar de les 8 del matí a les 3 de la tarda en mig de l'entusiasme de tots els treballadors

Més d'una vegada ens hem fet ressó de l'esperit de lluita dels obrers de Can Girona, de Barcelona, de llurs vegades i de llurs accions contra el règim, de l'esperit d'unitat que existia entre els treballadors de la casa pertanyents a les dues centrals sindicals i al nostre Partit.

El 19 de juliol van tornar a demostrar-ho. Ho van demostrar amb les 22 banderes catalanes, republicanes i roges que duïen inscripcions com aquestes: « P.S.U. Mori Franco! », « P.S.U. visca la República! », « P.S.U. Unitat en la lluita! ».

Aquestes banderes de les que es donen fe els dièxics que publiquem en aquest mateix número, foren portades per diverses seccions de la casa entre les 8 i les 9 del matí del dia 19 de juliol, acompanyades d'infinidat de paquins i d'inscripcions fetes amb guix i amb vermell en les quals s'enlita la República i els consells de Resistència.

No cal dir que tot plegat causà una gran impressió entre els treballadors de totes categories de la gran fàbrica metal·lúrgica del Poble Nou. Tothom no feia més que comentar el gest patriòtic i la valentia dels que havien col·locat banderes i inscripcions desafiant l'estreta vigilància dels esbirros de la Direcció i del règim, els quals van anar boigs hores després treient i esborrant allò que constituïa la manifestació d'un sentiment que no han pogut matar deu anys de terror ni de demagògia franco-falangista.

Ensenyes i cartells van restar a la vista dels treballadors fins prop de migdia, que es van presentar

uns escamots de policia advertits per la Direcció, els quals, amb els gossos de l'empresa, van procedir a retirar-les.

Amb tot, però, se'n van deixar per tal com, una perquè no coexistia tots els reconcs de la casa i, l'altra, perquè ningú d'entre els treballadors no els ajudava en aquella tasca. Les banderes catalanes, republicanes i proletàries que no foren descobertes a la primera ràtzia, van romandre volant fins a les 3 de la tarda, en què un gos de l'empresa i conegut falangista anomenat Aquilars, procedí a retirar-les fan dissimuladament com podia i en mig de la desaprovació general d'uns treballadors que el

tenen ben fixat, tot esperant el dia de passar-li els comptes.

L'entusiasme que les esmentades banderes i inscripcions van causar per totes les seccions de Can Girona fou realment gran i de reconeguda adhesió als patriotes autors de la manifestació, com ho demostra el fet que van romandre-hi una pila d'hores i que haguessin d'ésser la policia l'encarregada de treure-les.

La qual cosa demostra també que la classe obrera és la classe més nacional, la classe que va a l'avant-guarda del nostre poble en la lluita a mort contra el franco-falangisme i guiada a Catalunya pel nostre Partit.

Els joves socialistes unificats van col·locar les nostres banderes en un gran nombre de carrers de Barcelona

I en cremaren 23 de monàrquiques

Van començar la nit del dia 18, el dia que Franco i tots els botxins dels pobles hispànics celebren l'acte criminal de la sublevació i la tractació més covardes de la nostra història.

Els joves socialistes unificats de Barcelona, distribuïts per grups que van recórrer diversos districtes i barris de la ciutat, van despenjar de llurs pals 23 banderes bicolors que recorden la maleïda monarquia espanyola i que han esdevingut els colors del règim terrorista que Franco i la Falange han implantat a Espanya. A altres llocs les banderes de gran tamany que simbolitzen Catalunya i la República van aparèixer, entre altres, en els següents carrers:

Travessera de Gràcia, cantonada Castillejos, Padilla i Pare Claret, Padilla, més enllà de la Travessera, Tardix, cantonada Sardanya, Cumbelles i Verge de Montserrat, Sors, cantonada Puigmarí, Passeig de Gràcia, davant del carrer de Bonavista, Lauria, entre València i Mallorca, Providència, cantonada Veru tallat, Providència i Plaça Rovira, Maspons i Verge de Montserrat, Avinguda de la Creu Coberta i d'altres i d'altres que ens allargarien considerablement aquesta llista.

Malgrat el perill que aquest treball suposava per als joves del club Jaume Girabau en cas de topar amb els esbirros de la policia armada, tot passà sense contratemps i en mig de la simpatia de tots els ciutadans testimonis de la col·locació d'unes ensenyes que recordaven una època de llibertat que tothom espera a dalit.

En sortir dels cinemes, en més d'un carrer petits i grans llançaven crits de no gens frenat entusiasme. « Mira, mira, banderes republicanes! ».

L'endemà, pels mercats, al treball, arreu on dos amics es trobaven, tothom es preguntava, per a encomanar la joia sentida: « Heu vist les banderes catalanes i de la República? ».

Els únics que no estaven contents era el governador i tota la Falange, de veure que llurs esbirros no havien pogut evitar aquesta manifestació de patriotisme.

CATALANS espanyols tots!

Feu que els nacionals dels països on residiu escriguin a les següents adreces demanant que els 80 patriotes detinguts a Barcelona siguin jutjats per un tribunal civil i amb garanties de defensa:

- Consolat General dels Estats Units, Jonqueres, nº 18;
- Consolat de la Gran Bretanya, Jonqueres, nº 16;
- Consolat de Bèlgica, Còrsega, nº 302;
- Consolat de França, Plaça Catalunya, nº 20;
- Consolat d'Itàlia, Mallorca, nº 870;
- Bisbat, Bisbe Irujo nº 5;
- Jutjats Militars, Rambla Santa Mònica, nº 29;
- Jutjat d'Instrucció nº 2, Palau de Justícia; Govern Civil, Avinguda Marquès de l'Argentina; Capitania General, Passeig de Colom, nº 14; Ajuntament de Barcelona, Plaça de Sant Jaume.

“ WILSON BATLLE s'ha tornat boig per les tortures sofertes

ESTEVE ARIAS ha estat penjat amb una bandera catalana i trepitjat

SALVEM AMB LA NOSTRA PROTESTA ELS 80 PATRIOTES EN PERILL!

ha dit la Comissió Central d'Ajut Popular Antifranquista en una Crida vigorosa i vibrant al poble de Catalunya i que circula profusament per les fàbriques i barriades

« Els cafrs franquistes, astorats pel clam universal en favor dels 80 patriotes en perill, volen desfer-se dels més coratjosos del grup sense esperar ni tant sols el procés. »

Esteve ARIAS, el qual odien profundament per la seva destacada participació en la lluita contra els nazis a França, l'estan torturant salvatgement. Dies enrera, els canibals falangistes el penjaren d'una porta lligat amb una bandera catalana: quan perdé el coneixement el deslligaren i el tiraren a terra i els energümens franquistes el trepitjaren salvatgement mentre li deien: « que els teus amics francesos vinguin ara a salvar-te. »

« Wilson BATLLE segueix encara (tal com anunciarem anteriorment) completament boig a conseqüència de les tortures que li infligiren a la Prefectura de policia i els castigs de la presó. El sinistre assassí anomenat Perei el tanca durant tres dies a un calabós sense llit ni llum, a pa i aigua, incomunicat totalment i sense poder sortir ni per a fer les més indispensables necessitats. »

Posteriorment, Wilson BATLLE sofrí el mateix càstig durant 41 dies, junt amb els altres 37 patriotes més, que manifestaren llur protesta per l'assassinat de PARRA i ROVIRA. En aquella ocasió, Wilson BATLLE fou bastonejat salvatgement pel suplent de la

Model, un canalla anomenat Pastor. Actualment, Wilson BATLLE està a l'interior, on, molts dies, el mantenen lligat al llit. Recentment el visità un falangista enviat del jutge, i li digué: « Si estaves bo per actuar contra nosaltres, també ho estaries per anar al Consell. Els carcellers falangistes han tractat de fer-li signar declaracions falses, valent-se del seu estat mental, per a utilitzar-les en l'acusació contra els altres processats. »

Cap persona que posseïxi el més elemental instint d'humanitat no deixarà de vibrar indignada de tanta salvatgeria, per reclamar que cessi el martiri dels patriotes, exigir que se'ls jutgi davant d'un Tribunal civil i amb les garanties necessàries per a efectuar llur defensa. »

Si no s'aixeca una onada de protestes des de tots els reconcs del nostre país, els falangistes acabaràn amb les vides d'ARIAS i BATLLE, d'Angel CARRERO, de Pere VALVERDE, de Nomen MESTRES, de Joaquim PUIG-PIDEMUNT i llurs valents companys. El Consell de guerra sumaríssim que es prepara és una farsa vil i ha estat falsificat de cap a peu. Als « defensors » no se'ls ha deixat, pràcticament, conèixer l'informe fiscal. Davant de la renúncia, per « malaltia », d'un dels « defensors », que tenia al seu càrrec sis en-

cartats, s'ha encarregat llur defensa d'ofici al tinent d'artilleria José Camp o s Claver i donant-li únicament dues hores per a estudiar el procés i preparar la defensa dels sis antifranquistes. »

El més elemental sentit de dignitat espanyola ens obliga tots els antifranquistes i democràtics, a tots els homes i dones de sentiments nobles, a reclamar la vida dels 80 encartats en perill. TREPALLADORS! Organitzeu el treball a mig rendiment i feu saber al vostre patró que ho feu en protesta pel terror franquista. »

DONES! Organitzeu l'ajut als encartats en perill. Que rebin en aquests dies la solidaritat que els faci patent que les dones de Barcelona no oblidem llurs sacrificis per la causa del poble. Manifesteu la vostra protesta contra el Consell de guerra sumaríssim. Exigiu que cessin les tortures. JOVES! Escriviu per les parets consignes contra el terror franquista. »

ABAIX EL TERROR! LLIBERTAT PER ALS 80! POBLE DE CATALUNYA!

Manifesta la teva indignació escrivint lletres col·lectives als Consolats estrangers i a les autoritats franquistes. »

LA COMISSIÓ CENTRAL D'AJUT POPULAR ANTIFRANQUISTA (A.P.A.)

No hi ha temps a perdre! S'ha d'aturar la mà del botxí!

La campanya per salvar la vida i la llibertat dels 80 patriotes catalans processats a Barcelona ha reprès. Novament, i responnent a la Crida del company Joan Comorera, els catalans que lluiten a la pàtria esclavitzada, i els que estan a l'exili, han posat llur voluntat en tensió per impedir el crim.

Si fins ara hem pogut aturar la mà del botxí ha estat gràcies a la magnífica campanya de lluita a l'interior del país i a l'estranger. Això ha estat possible perquè la defensa dels 80 patriotes en perill ha trobat un ressò unànime en tots els catalans, a Catalunya i a l'exili, independentment de llur partit o ideologia i s'ha convertit en un element actiu de la lluita antifranquista i en un factor d'unitat.

A l'interior de Catalunya, i malgrat el terror bestial del règim, els catalans, la classe obrera i l'avantguarda, fien honor a les tradicions solidàries del nostre poble, s'ha aplegat per impedir el crim i han organitzat la lluita contra el terror franquista.

En aquesta mateixa pàgina publiquem una de les crides que circulen per Barcelona i Catalunya tota. Publiquem també la reproducció fotogràfica d'uns cartells editats per la J.S.U. i que els joves enganxen a les

fàbriques i per les parets de Barcelona. Els números de « Treball » de maig, juny i juliol ens donen compte d'aquesta magnífica mobilització del poble de Catalunya i d'Espanya tota. En una comarca de Catalunya, — diu — la C.N.T. i del P.S.U. s'han adreçat, conjuntament, als Consolats estrangers de Barcelona. En una altra comarca de Catalunya, la C.N.T., l'U.R.C. i altres organitzacions s'han adreçat també als Consolats. »

A Madrid han circulat per tota la ciutat manifestos cridant el poble a sumar-se a la protesta contra el procés dels 80 patriotes catalans. En una ciutat basca — continua dient « Treball » — s'han redactat més de 200 cartes de protesta adreçades als Consolats estrangers. En aquesta mobilització hi han participat totes les organitzacions de la Resistència. En diverses ciutats d'Espanya circulen manifestos a favor dels 80 patriotes. »

A Barcelona han estat redactades i signades centenars de cartes amb milers de signatures. Per exemple — diu « Treball » — en una important fàbrica metal·lúrgica de Barcelona s'han fet diverses lletres amb més de 450 signatures. A Barcelona, les J.S.U. han enviat una pila de cartes als Consolats. Un grup de les J.S.U.

ompliren la fàbrica « Myrurgia » i els voltants de cartells a favor dels 80 patriotes. »

A l'exterior, l'èxit de la campanya ha estat possible perquè les organitzacions obreres i els treballadors, l'han recolzat obertament i decidida, amb la qual cosa han demostrat llur amor a la República espanyola i llur solidaritat amb els lluitadors catalans. Els mans dels botxins franquistes. »

L'allau de protestes, de cartes, de telegrams i resolucions, de dins i fora del país, ha obligat les autoritats de fet de Barcelona a retardar el crim uns mesos. Però novament, i com ha dit el company Comorera: « A L'AGUIAT D'UN AFEBLIMENT DE LA SOLIDARITAT INTERIOR I INTERNACIONAL, ELS ASSASSINS POSEN EN MARXA L'APARELL TERRORISTA ». El judici s'anuncia ara per als primers dies del proper mes de setembre. »

Multipliquem, doncs, les protestes. Més acció i més iniciativa per a mobilitzar totes les organitzacions i personalitats dels països on residim. S'ha fet molt però pot fer-se molt més encara. De nosaltres, de la nostra activitat, depèn en una gran mesura que la nova mobilització sigui prou forta, prou intensa i àmplia i que aturi la mà del botxí. »

Aixecant-se entre els morts, el patriota de Benicarló té prou força per llançar una bomba

El periòdic « Las Noticias », òrgan de la U.G.T. a Catalunya i que apareix clandestinament al cor de la nostra pàtria engrillonada pel franco-falangisme, ha donat un exemple, en un dels seus darrers números, d'un fet que posa alhora de manifest el coratge del lluitador antifranquista i la ferocitat dels xacals que el règim manté per a sostenir el terror. La cosa va ocórrer a Benicarló, l'abans riellera vila castellonenca, en la platja de la qual s'havien reunit dintre una barraca cinc patriotes antifranquistes amb el propòsit de canviar impressions. « A causa, ben segur, d'una delació d'un miserable » al ser-

ven els cossos xops de sang dels patriotes han covardament immolats, amb l'evident intenció de rematar el que encara fos viu, heu's aci que per entre els cadàvers, el braç d'un dels antifranquistes tingué prou força encara, en un suprem esforç de comatge, de llançar a la cara del vil mercenari una bomba de mà que li separà el cap, del tors. Tota la comarca començà durant uns dies, amb horror i admiració, a que s'és l'exemple de com els patriotes espanyols tenen enlaudada la lluita contra les forces de pressió franquistes, un exponent de la qual és aquest cas de Benicarló. »

«Cultura Catalana» s'adreça amb entusiasme al Congrés de Wrocław

La reunió del Congrés Mundial dels Intel·lectuals per la Pau ens permet d'aprofitar l'ocasió de fer-vos arribar els sentiments de Cultura Catalana, associació que aplega els intel·lectuals i artistes catalans exiliats...

«Trud» i «Temps Nous» desemmascaren unes calumnioses campanyes antisoviètiques

El periòdic «Trud», òrgan dels Síndicats de la U.R.S.S. i la revista «Temps Nous», editada per aquest mateix diari, han publicat sendes documents que vénen a desfer talment la venenosa campanya antisoviètica d'una certa premsa al servei del feixisme i de l'imperialisme...

Els joves treballadors del món per la pau i contra l'imperialisme

Del 8 al 15 d'aquest mes va tenir lloc a Varsòvia la Conferència Internacional de la Joventut Treballadora. Aquesta reunió convocada per la Federació Internacional de la Joventut Democràtica, ha reunit els delegats dels joves treballadors de 46 països...

La preocupació de la URSS per la instrucció pública

Dins alguns dies, a primers de setembre, les Universitats, els instituts i les Escoles de la Unió Soviètica obriran de nou llurs portes. El 1940-1941 hi havia a la Unió Soviètica un milió de nens i nenes, mentre que abans de la Revolució n'hi havia únicament desenes de milers...

La penetració nordamericana a Itàlia

LS expansionistes nordamericans concedeixen a Itàlia un lloc especial en llurs plans de penetració a Europa. El 1937, les exportacions dels Estats Units representaven únicament un xic més del 10 per cent de les importacions totals d'Itàlia. El 1947, en canvi, aquesta xifra s'ha elevat a gairebé el 60 per cent...

El franquisme i el capital financer, causa de la misèria dels pobles hispànics

Es un fet patent, abastament comprovat, la forma d'opressió i explotació desvergonyides que el règim d'estraperlo i terror franquista imposa als pobles d'Espanya. Per a ningú no és un fet, avui, la misèria atrop que el poble espanyol sofreix, més particularment a les zones obreres, sotmesa brutalment a la fam, el fred i la tuberculosi per tal com els salaris de misèria són insuficients per a l'adquisició dels aliments indispensables i no permeten vestir-se ni viure amb el mínim de condicions de salubritat necessàries...

Table with columns: País, CAPITAL EN PÉSETES, Desemborsat, Reserva, Beneficis. Lists financial data for various countries like Guipuzcoa, Bilbao, etc.

per Albert SOLA. Alguns exemples de concentració bancària. En l'aspecte de la concentració veiem el Banc Espanyol de Crèdit, August Banc, del 1920 al 1932, absorbit el Banc de Burgos, el d'Oviedo, el Gijón de Banca de Roma. Mentre que el 1942 al 1948 ha absorbit els següents: Banc Central de Madrid, El 1921 es fusionà amb el Banc d'Albacete. El 1943 absorbit el Banc Internacional d'Indústria i Comerç, El 1944 absorbit el Banc Pablo Lesmes Garcia. El 1947 absorbit el Banc de Crèdit, de Saragossa...

Constitució del Patronat Català de Defensa de les Víctimes del franquisme

El passat dissabte, dia 21, va celebrar-se en una espaiosa sala de l'Hotel des Sociétés Spéciales de l'Assemblea de constitució del Patronat Català de Defensa de les Víctimes del franquisme.

Fou una Assemblea magnífica d'entusiasme, plena de comproment i de voluntat. Els assistents, que omplien la sala de gom a gom, i la Comissió organitzadora que anava a explicar les seves activitats i els resultats aconseguits.

L'interès que la idea de crear el Patronat ha despertat entre l'emigració es veu confirmat pel relleu que saberen donar a aquesta Assemblea els catalans residents a París.

Josep Fontbernat obre l'acte

El diputat del Parlament de Catalunya Josep Fontbernat, que presidia va obrir l'acte amb un discurs de paraules de salutació als assistents i als que, no podent assistir, estaven, però, de cor al costat dels assembleístes, compenetrats amb el Patronat que s'anava a crear.

Explicà com la premsa que els escriptors i escriptors han obligat a celebrar l'Assemblea en un dels mesos de l'any que no és el més adient i adhoc sabent que alguns membres de la Comissió organitzadora, tant-ho, no podien acompanyar-hi.

Posteriorment, el caràcter unitari de la Comissió organitzadora i el sentit patriòtic dels objectius del Patronat que fan possible de col·laborar junts tots els patriotes catalans que s'han desplaçat a França, i que, tot i la seva il·luminació política o sindical, Acte seguit donà la paraula a

Miquel Valdés, diputat del Parlament de la República.

Miquel Valdés féu una exposició de la situació actual de Catalunya i donà a grans trets una visió del terror que hi impera. Explicà alguna de les tortures que s'infirgeixen als combatents, concretament el cas d'Angel Carreró, al qual li han desfilat els braços i el cap, i el cas de Wilson Batlle, al qual han torturat fins a fer-li perdre les facultats mentals i el cas d'Esteve Arias, bastonjat bàrbarament mentre el tenien penjat cap per avall d'un arbre, i altres casos lligats amb una bandera catalana. Es referí a la lluita interior i afirmà que el terror falangista no assolirà aturar-la, car està basada en la voluntat incoercible d'èsser lliure que anima el poble de Catalunya. Cridà a lluitar contra el terror, a signar els fulls que el Patronat adreçarà a l'O.N.U. recabant una intervenció contra a la farsa de procés amb que es vol condemnar a mort 16 patriotes del grup de 80, amb el procés dels quals la Falange vol aportar un cop a la resistència. Creant un Patronat permanent que tingués els casos de terror i mogui l'opinió democràtica podent donar un valuós ajut als combatents de l'interior, podem establir tortures i salvar vides. Cridà tots els catalans a adherir-se al Patronat que va a constituir-se.

El President cedí després la paraula a

Armand Obiols, secretari de la Comissió Organitzadora.

Armand Obiols, escriptor català de gran relleu, donà compte a l'Assemblea dels treballs realitzats per la Comissió organitzadora. Recordà la publicació de la declaració feta per la Comissió i posà de manifest els motius que justificaven la creació del Patronat i informà que s'han rebut fins a la data unes 4.000 adhesions individuals.

Adhesions col·lectives.

Seguí, dient que, responant a la invitació feta als Casals Catalans i Partits i Organitzacions catalanes s'han adherit col·lectivament els Casals Catalans de Perpinyà, Tolosa, Beziers, Montpellier, Marsella, Angoulême, La Rochelle, Nar-

bona, Clermont-Ferrand i Llar Catalana d'Oren. Que, ultra organitzacions departamentals catalanes, s'han adherit també els organismes nacionals del Partit Republicà Federal, Conjunció Republicana de Catalunya, Unió de Dones de Catalunya, J.S.U. de C. Unió de Rabassaires a França, U.G.T. de Catalunya, Cultura Catalana i Partit Socialista Unificat de Catalunya. Eslem següents —continua dient Armand Obiols— que l'obra patriòtica del Patronat aconseguirà també l'adhesió dels que encara no l'han donada.

Comitè d'Honor.

A continuació explicà com la Comissió Organitzadora considerava necessari posar l'obra del Patronat sota els auspicis d'un Comitè d'Honor, en el qual figurassin personalitats rellevantes de part de la ciència i de la vida política de Catalunya, i honorar les quals el Patronat assolirà més força per la realització del seu començament.

El senyor Obiols digué que la havien acceptat de figurar en el Comitè d'Honor, els senyors Pere Bosch Gimpera, Josep Carner, Joan Comorera, Pompeu Fabra, Lluís Nicolau d'Oliver, Pau Picasso, Rafael Vidiella i Josep Xirau. I demanà un vot de confiança als Consells directius a nomenar per aquests càrrecs a gent que, a més de les altres personalitats proposades que són les següents: Pau Casals, Puig Elias, Antoni Rovira i Virgili, Josep Terradellas i Dr. Trueta. Els assembleístes tributaron un entusiasme i aplaudiments que es repetí quan el senyor Fontbernat ho demanà per a tots els membres del Comitè d'Honor.

Joan Comorera, a la Presidència de l'Assemblea

En aquest moment, el senyor Fontbernat invità el nostre company Joan Comorera, membre del Comitè d'Honor, a ocupar un lloc a la Presidència de l'Assemblea, la qual cosa provocà una commovent i entusiasma i aplaudiments que es repetí quan el senyor Fontbernat ho demanà per a tots els membres del Comitè d'Honor.

Consell Nacional.

Armand Obiols donà compte que la Comissió organitzadora tenia que ha de crear-se un Consell Nacional del Patronat que haurà d'èsser el veritable organisme dirigent però que no s'empres aquesta tasca considerant que valia més fixar-ne les bases en Assemblea com la que se celebrava i deixar l'encàrrec al Consell Directiu amb l'orientació de constituir-lo a base de delegats que nomenin als Casals Catalans i els organismes nacionals que s'hi adhereixin, ultra un nombre determinat de personalitats catalanes que el Consell Directiu proposarà i consultarà. Fou aprovat.

Consell Directiu.

A continuació fou elegit per aclamació el següent Consell Directiu:

President: Dr. Quero Molares.
Vice-president: Dr. Joan Aguasca, Pere Ardiaca, Belis Bertral, Just Cabot.
Secretaris: Josep Fontbernat, Armand Obiols, Miquel Valdés.
Assessor jurídic: Antoni Xirau.
Tresorer: Lluís Boixader.
Comptador: Antoni Romigosa.
Vocals: Agustí Cid, Francesc Clemente, Apel·les Fenosa, R. Garcia.

Per unanimitat s'acordà que els components de la Comissió Organitzadora que no figuren en el Consell Directiu formin part, automàticament, del Consell Nacional que s'ha de crear.

Adhesions de Mèxic.

En el curs de la seva exposició, Armand Obiols donà lectura d'una carta d'E. Ruiz-Ponsell, des de Mèxic, fet constar l'adhesió de diferents personalitats catalanes, les quals s'han constituït en aquell país en Comissió Organitzadora del Patronat. «LLUITA» ja ha publicat els noms d'aquestes personalitats.

tats en l'edició corresponent al número 165 del nostre periòdic

Resolucions finals.

S'acordà adreçar una salutació als combatents de l'interior, als presos i perseguits, a través de l'organització d'ajuda de l'interior, Ajut Popular Antifranquista.

Adreçar a l'O.N.U. una carta en nom dels assembleístes interessant aquest organisme internacional a intervenir a favor dels 80 patriotes de Barcelona i altres amenaçats de mort de tot Espanya.

Adreçar-se i establir relacions amb l'Associació Internacional de Juristes Democràtics, amb el Grup parlamentari francès d'Amics de la República Espanyola i amb el Comitè Nacional de França-Espanya.

Publicar un manifest donant

compte als catalans de la constitució del Patronat Català de Defensa de les Víctimes del franquisme.

Paraules finals del Dr. Aguasca.

Finalment, el senyor Fontbernat, considerant ja aprovat el Consell Directiu del Patronat i en absència del seu president, cedí la Presidència al Dr. Joan Aguasca, el qual resumí aquella magnífica Assemblea amb paraules de salutació a les víctimes del franquisme i cridant als catalans a unir-nos per defensar-les. Encorajà tots els presents a seguir fermes en la tasca empresa que és una tasca noble i patriòtica, fins que amb l'esforç de tots els seus fills Catalunya tornará a ésser lliure i sobirana.

LA LLUITA PER LA INDEPENDENCIA I LA REPUBLICA DEMOCRATICA

Prop de Castelló, els guerrillers ataquen una caravana de camions de les forces repressives i les fan fugir a la desbandada. Un guàrdia civil ferit i dos vehicles cremats

El dia 12 d'aquest mes, prop de Castelló de la Plana, set guerrillers de les heroiques unitats que operen en aquell sector van atacar una caravana de camions de la guàrdia civil que transportava trens de guerra i altre material per a les forces de repressió que actuen contra l'Agrupació de Llevant i Aragó.

Els guerrillers, que estaven situats en posicions dominants de la carretera, van obrir un intens foc de fuselleria contra el convoi franquista, la qual cosa va provocar el pànic entre les forces repressives. Un cop fetes de la sorpresa, els guàrdies civils van obrir a llur torn el foc contra els guerrillers i s'estamant un veritable combat entre els dos grups contendents.

Patriotes i guàrdies van estar-se trotejant fins a entrada de foc, temps durant el qual els patriotes van mantenir un ràllia als esbirros que custodiaven el convoi. Per bé que manquen notícies detallades d'aquesta acció, podem afirmar que ha ingressat gairebé una bona quantitat de armes i de municions que s'han anat a engrorissar la intendència i el pare dels soldats de la República que lluiten per tornar la independència i el règim democràtic als pobles hispànics.

No cal dir com aquesta acció ha estat comentada, de ben diferents maneres, entre la població castellonense i les forces repressives que la tenen subjecta a un tan llarg terror.

ELS GUERRILLERS GALLECS CALEN FOC A L'AJUNTAMENT DE MOECHE

Des de feia temps, els guerrillers de l'Agrupació gallega que operen per la regió de la Corunya sabien que l'Ajuntament falangista de Moeche realitzava una sèrie de malifetes contra els paguesos d'aquesta localitat.

El Comandament guerriller ordenà, en conseqüència, una expedició de càstig contra aquest centre falangista. Un destacament de combatents de la República es presentà el passat dia 13 a la Casa Consistorial de Moeche i procedí a prendre-la per assalt malgrat la resistència oposada per alguns falangistes que hi havia dintre. Després de comprovar la documentació en tràmit, entre la qual hi havia nombroses denúncies contra patriotes antifranquistes i ordres de requisita contra els paguesos, els guerrillers procediren a incendiar el casu falangista. El foc purificador consumí totalment la casa de l'Ajuntament.

Avistada pels falangistes que havien fugit quan vieren els guerrillers, la guàrdia civil de la Corunya intentà perseguir els patriotes, però no aconseguí més que cobrir-se novament de ridícul, ja que no assolí el seu objectiu.

Sabotatge a les línies telefòniques de València

Els patriotes valencians efectuaren el passat dia 13 un important sabotatge contra les línies telefòniques de València, que afecten la major part de les línies privades dels centres oficials, Govern civil, Prefectura de Policia, etc.

La policia franquista va boja creant els autors del fet, però no ha pogut saber-ne res. I malgrat que posaren tot el personal tècnic de la Telefònica a reparar l'avaria, la comunicació fou restablerta únicament al cap de dos dies i encara d'una manera parcial.

La Prefectura de Policia va haver d'establir una línia provisional per a poder comunicar-se amb les seves comissaries de la ciutat.

Aquest és el camí, patriotes valencians, d'Espanya tota! Sabotejar les comunicacions i els transports de les forces repressives del règim, fer-los la vida impossible.

Un combat entre patriotes i una contrapartida guerrillera

A la província de Ciudad Real, la contrapartida guerrillera anomenada «Cabo Eladio», manada pel guàrdia civil Trifon Redondo, va emprendre una operació el 13 d'aquest mes contra la unitat guerrillera del patriota Agudo.

La topada va tenir lloc a la demarcació de Valdegata, terme de Retuerta. Guerrillers i esbirros franquistes van engegarse una gran quantitat de trets, sense que els patriotes haguessin de lamentar cap baixa malgrat la inferioritat numèrica en què es trobaven en relació a la contrapartida de Trifon Redondo.

Per un hàbil moviment, els guerrillers van poder burlar la persecució de que eren ob-

Polonia reclama l'aplicació de sancions contra el règim franquista

Com es recordará, gràcies a les maniobres dels imperialistes anglo-nordamericans amics del règim de Franco, el problema espanyol havia estat retirat de l'ordre del dia de l'Assemblea de l'O.N.U. que es celebrará a París el proper mes de setembre.

Però el delegat del Govern de Polònia a l'O.N.U. ha adreçat una carta al secretari general d'aquest organisme demanant que en el curs de l'Assemblea general es discuteixi novament el cas del règim franquista i es prenguin mesures contra aquest. La petició polonesa precisa que l'Assemblea general ha d'adoptar «les dues mesures preses per l'O.N.U. contra el règim de Franco siguin confirmades».

Aquestes dues mesures són la prohibició d'admetre l'Espanya franquista a cap organisme internacional i la retirada dels ambaixadors davant del Govern de Madrid.

LA SUCRERA DE MENARGUES POT ESSER SALVADA Depèn de l'acció popular de les masses

En el comentari que la setmana passada vam fer a propòsit del projecte franquista de suprimir la fabrica de sucre de Menargues, fem una petició a Balaguer, un estatment vinculat a la fabrica.

En un Estat feixista com el de Franco és en va confiar les responsabilitats a les autoritats de fet i als organismes creats pel projecte. Així es pretén fer ara en intentar que els paguesos produïen a Menargues, els obrers de la Sucrera del Segre, els empleats del sector de Moixerusa a Balaguer i tot el veïnat interessat directament per aquests problemes, deixin llur solvència a mans de la Càmera Oficial Agrària i l'organització sindical falangista, i de la Superintendència.

Es creix així que recomanem la unitat i la lluita de tota la població afectada, amb les reivindicacions que es necessiten per al desenvolupament de la producció catalana de sucre i el manteniment de la fabrica de Menargues.

Cal nomenar vora la cinquè conduïda de les autoritats franquistes de aquest problema. Mentre davant de les comissions que acuden a quèixer-se es declaren d'acord amb llurs aspiracions, es veu com en la premsa que fan editar es prepara l'opinió en la perspectiva de que la fabrica no pot mantenir-se i que, fatalment, serà suprimida.

Les autoritats franquistes s'encarreguen d'una gestió que malgrat tot, en canvi seran les encarregades de «explicar» el fet comunal de la supressió de la fabrica i una acció popular no ho impideix a temps de donar a entendre, de cap manera, que la fabrica de Menargues no sigui una excepció amb perdurats. Tanmateix, que no és normal el fet de que la mala qualitat del producte.

Ens trobem, així sí, davant d'una política de liquidació de la indústria sucraera a Catalunya. Com que no hi cap raó patriòtica que justifiqui, cal provocar raons econòmiques, que malgrat tot els paguesos treballen i la terra catalana és productiva i la remolca obrera produïen en condicions comercials tolerables. L'empresa organitzada a Menargues, donant llocs de treball a barreges de tot el veïnat, més, no facilitant adecs, etc. La baixa de la col·litja i la mala qualitat del producte ve per afeudada. Amb aquests factors s'ha muntat la base de recolzar la idea de la supressió de la fabrica de Menargues.

Aquests factors corresponen de ple a l'Empresa. Són aïllats en solut a la terra i a la paguesia catalana.

L'objectiu és posar Espanya, i amb ella Catalunya, sota la dependència dels monopolistes nordamericans. Dependència que depèn de la dependència de la importació d'aquests i altres productes condicionada amb la utilització del nostre territori per a finalitats militars, expansionistes, de dominació dels pobles, de supressió de la democràcia popular, d'agressió, en fi, contra la Unió Soviètica.

L'intent de suprimir la fabrica de sucre de Catalunya és només una de les múltiples expressions de la política imperialista de dimensions mundials i a la vegada, un aspecte de la política anticatalana del franquisme i la victoriosa dels pobles hispànics.

Francó i els seus, en llur màndat, han calculat que la resistència dels paguesos, dels obrers i del veïnat afectat per la supressió de la Sucrera de Menargues, estaria compensada per la possible satisfacció que sentiria certa gent que viu de les fabricas de sucre d'Aragó i d'altres indrets d'Espanya. Cal dir, però, que la liquidació de la fabrica de Menargues és el primer pas cap a la liquidació de la indústria sucraera a tot Espanya.

El descens de la producció de sucre que s'ha provocat, ja no pot ésser més pronunciada ni més eloquent. Segons dades recents que hem a la mà, la fabrica d'Epila ha baixat de 160.000 quintals a 29.000, Alfaro, de 125.000 a 15.000, la de Sò, de 50.000 a 12.000, de 125.000 a 13.000, la Gallega, de 120.000 a 37.000, la Lucent, de 115.000 a 26.000, la Ferrer, de 96.000 a 12.000, la de Venle de Baños de 140.000 a 35.000, la de Miranda, de 86.000 a cap producció actual de la de Pobeda, de 110.000 a 9.000, la de Valladolid, de 66.000 a 14.000.

Com es pot veure la diferència, segons aquestes dades incompletes, és de 953.000 quintals de sucre de menys.

Les xifres soles ens estavien el comentari. Amb el que volem insistir, però, és a assenyalar la necessitat de tenir d'unir-se tots els que tenen llur economia lligada a la Sucrera de Menargues i de lluitar pel seu manteniment i desenvolupament.

Han d'exigir protecció a la producció de sucre prenent l'exemple que va donar el Govern de la Generalitat, concretament el seu Consell d'Economia, Joan Comorera. Degut a l'ajut oficial, la fabrica va funcionar i els paguesos, els obrers, el veïnat de la comarca i l'economia catalana i republicana se'n van beneficiar.

No hi ha cap motiu que aconiel·li de silenciar-ho. En canvi tot menys el divulgar-ho com un exemple de protecció a la producció nacional i a les masses treballadores i populars.

Sabem que el franquisme no ho farà. No ho pot fer. No és de la seva naturalesa el fer-ho.

La Generalitat de Catalunya era un règim nacional i el franquisme l'annexionà cent per cent.

L'associació de sucre de Menargues, ha de servir per a mobilitzar les masses treballadores i tot el veïnat interessat en el seu manteniment per prendre la seva defensa per llur propi compte i per a la seva defensa.

Un tal intent de supressió, és un atac franquista a llur economia i de per sí escandalosa i a la vegada, és un atac contra la unitat dels pobles hispànics. Com el qualifiquem en el número passat, un atac contra Catalunya.

No han de fiar en les autoritats franquistes ni en llurs dirigents sindicals. Tots ells són feixistes i funcionaris més o menys retribuits, aliats gratuïts, dels banquers nordamericans.

Correspon, doncs, als propis paguesos, als obrers i les obreres de la fabrica, a totes les masses de la població afectada pel seu funcionament, i lluitar per tal que no sigui suprimida, per tal que sigui salvada i que la fabrica de Menargues sigui de dret i de fet, una fabrica catalana, de Catalunya i de la República.

UN EXEMPLE DE RESISTENCIA als lladres de Taxes

Els tractants de bestiar llanar de les comarques que tornen a formar la «provincia» de Lleida no obeïxen, com la Falange vol, les ordres que la Comissaria dita de Recursos dona.

En la circular 668, aquests lladres de Taxes repeteixen, però amb més amenaces, allò que ja deien en la primera circular: que consideraran resistents els ramaders, tractants i comerciants que no es supeditaran als preus i a l'estraperlo que la Comissaria imposa.

L'ordre que tenim davant no els fixa els preus, però en l'article primer els diu que no els permetrà l'ús del comerç si no est subjecten a les impositions del franquisme, cap d'elles favorable a aquests ramaders i comerciants ni a la població de Lleida.

Però el bo és el tercer article quan diu, en llenguatge militar en un país ocupat, que:

«Se advierte que si la resistencia que actualmente se ofrece, continúa por parte de ganaderos productores, tratantes y entradores, esta jefatura extremará sus medidas en el sentido de paralizar totalmente todo tráfico de ganado y procederá a energicas inspecciones e intervenciones».

Més ben dit: a robar-los el bestiar, sense, però, que el mercat normal i al preu de taxa vegi una costella o una cuixa de més que ara, tota vegada que l'estraperlo oficial farà fondesida aquesta carn de la mateixa manera que abans ha rificat els productes alimentaris del bestiar.

les roques, tot d'una una pedra va caure al cap del guàrdia Justo Peralta Rodríguez, el qual va anar rodolant barranc avall.

Quan llurs companys van poder trobar-lo, l'esbirro Peralta havia deixat d'existir, amb gran satisfacció dels antifranquistes d'aquelles rodalies.

Un que se'n recordará per sempre més

A l'hospital militar de Saragossa hi ha ingressat el guàrdia civil Francisco Díez Hernández, el qual va sortir d'operacions pel sector de Pilas amb la seva companyia.

De retorn d'aquesta operació, algun patriota que es recorda de la República i del règim de llibertat que ella havia instaurat a Espanya va engegar-li una perdigonada, de resultes de la qual aquest esbirro jerdrà la vista.

De mica en mica tots els boxins de la nostra terra van rebent el càstig que es mereixen.

No se'n salvarà ni un

Un soldat que desertà i se'n va a les guerrilles

El passat dia 8 desertà el regiment de guarnició a Lugo un soldat per a incorporar-se a les guerrilles. S'emportà una pistola del 9 llarg, reglamentària i abundants municions.

Malgrat que la guàrdia civil de Lugo i de la Corunya es posà tot seguit a actuar per tal de detènr-lo, aquest patriota que no vol seguir palmant la vergonya i les vexacions de l'exèrcit de Franco no ha estat detingut i s'ha incorporat a les unitats de guerrilles que operen per la regió.

Aquest és el camí que cada vegada més segueixen els joves patriotes que no volen ésser utilitzats per Franco per a lluitar contra la classe obrera i els paguesos i prefereixen unir-se a aquests per a combatre per la República i la democràcia.

Un altre guàrdia civil detingut

El passat dia 12 d'agost ingressà al Castell de San Cristóbal el sergent de la guàrdia civil de la 204 Comandancia Anselmo Garcia Ser per a complir un càstig de dos mesos de presó.

Una altra prova que l'Institut de la guàrdia civil sofreix les conseqüències dels cops dels guerrillers. La lluita dels nostres pobles és allò que esberla la moral combativa dels sicaris del franquisme.

EL FRANQUISME i les plagues del camp

El franquisme, a més d'èsser la plaga més greu per a l'agricultura i per als agricultors, és un aliat de les altres plagues del camp normalment conegudes com a tals.

Les altres plagues sabien prou bé que amb el règim democràtic que republicans tenien llur enemic. Es trobaven amb què s'havien distribuït tones i desenes de tones de sofre i de sulfat de coure, arseniat de sosa i de plom per a combatre-les, raó per la qual se'ls feia la vida difícil. A cada poble de Catalunya en les vinyes, els avellaners i tots els fruiters s'han de trobar amb l'exèrcit de paguesos mobilitzats i armats dels polveritzadors més moderns i per fer generalment paralitzar llur progressió, i en molts casos les feien retrocedir, i fins i tot les extirpar.

La distribució que el franquisme fa de tals productes es limita a uns centenars de quintals a cada poble.

Sovint es dona el cas que abans una sola casa consumís més sulfat de coure i més sofre del que ara és distribuït per a tota la població pagesa més afavorida.

Tenim una llista d'onze pobles de diverses comarques de Catalunya, on apareixen cada any en alegre maridatge el sulfat i la «ceñosa», dret als quals els paguesos veuen amb impotència com són destruïts els raïms i fins i tot les vinyes.

Entre tots ells hi ha un estat distribuït aquest any, tan fetit en la invasió de criptògams, 12.456 quintals de sulfat de coure i 7.940 quintals de sofre.

Dels altres productes contra les plagues del camp ja no en parla ningú. Han desaparegut del tot.

Afegeim a aquesta escassetat la distribució que la Falange, desde les seves coves de la trampa com són les «hermandades» fa dels productes existents. I tindrem representat de cos enter el drama que viu la nostra paguesia en la guerra que ha de sostenir contra les plagues del camp.

Durant la República, els paguesos trobaven en el Govern llur aliat. Els facilitava armes i municions per a combatre les plagues que acudien a arruïnar l'agricultura i el país.

Amb el franquisme, són les plagues les que troven llur aliat. Un i altres són de la mateixa colla.

El mercat de Granollers i el nivell de vida del nostre poble

Una mostra del desnivell que ha adquirit el sistema de salaris i preus que està vigent a l'Espanya de Franco, ens la dona l'escala de preus del mercat de Granollers.

Tenim que mentre el salari mig d'un obrer oscil·la entre 15 i 20 pessetes, el preu d'una gallina oscil·la entre 65 i 100 pessetes; el d'un pollastre, entre 35 i 65 pessetes; la dotzena d'ous, entre 24 i 26 pessetes, i així successivament.

La conclusió ve per ella sola. El preu d'una gallina equival al salari de quatre o cinc jornades de treball d'un obrer, el d'un pollastre, el salari de tres a quatre jornades; el de la dotzena d'ous, el salari d'una mitja a dues jornades de treball.

Per bé que els preus d'aquests articles es fan inassequibles a les economies de les masses treballadores, també ens serveixen per deduir sense perill a incorporar en error que la classe treballadora està condemnada a una crisi econòmica permanent i progressiva.

Si, com és obligat, establim comparacions amb els salaris i preus dels mateixos articles durant la República, trobem que quan van anar més cars, una

gallina valia entre 15 i 20 pessetes, un pollastre entre 10 i 15 pessetes, i una dotzena d'ous entre 10 i 15 pessetes. Fou aproximats per unitat d'aquests productes al salari equivalent a una jornada de treball.

I encara cal tenir en compte que els preus que serveixen de base a aquestes ràtios són extraets de la llista oficial del mercat de Granollers. Ben segur que els compradors encara he han hagut de pagar més car i els productors ho han cobrat a preu considerablement més baixos.

La qual cosa vol dir que els únics que s'engreixen a l'Espanya de Franco són els estraperlistes protegits per la Falange i els jerarquies del règim.

Vol dir, de més a més, que els productors i compradors al detall dels articles que són de buscar i trobar la forma de fer llurs operacions lliurement, fora de la intervenció dels agents franquistes i dels acaparadors protegits, car uns i altres hi sortiran guanyant.

Aquesta pràctica comercial és també un sistema de combatre el franquisme, el causant major de l'empobriment i de la gana que sofreixen les masses treballadores i populars en general.

no hi ha llei que valgui. Les conclusions, són, doncs, que Lleida no té carn de molit ni de l'altra, venduda resulta rufins per als moliters i productors i petits comerciants; i no en té perquè la política del fixar uns preus de taxa i de fer desaparèixer immediatament el producte en l'emgranatge de l'estraperlo amb la qual cosa crea un bestiar tant com criar un bestiar i tot va així.

Per perdre-hi o engrandir la Falange aquests elements no es mouen de casa. Així sense complir la resistència de caràcter polític que també n'hi ha, ja no podríem registrar el fet i no podríem saber que un règim democràtic farà desaparèixer els lladres de Taxes, establ